

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: **M. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Arménská republika, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016, č. j. OAM-66/LE-DR01-LE05-PS-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2016, č. j. OAM-66/LE-DR01-LE05-PS-2016, jímž byl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1. 1. 2016 (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 24. 9. 2016.

Žalobce žalovanému vytýkal porušení ust. § 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 46a zákona o azylu. Žalobce namítal, že v jeho případě nebyl naplněn zákonný důvod zajištění, tj. že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu představuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, proto je třeba toto ustanovení vykládat vždy restriktivně. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, kde je uvedeno, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné

ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“ Dle žalobce z napadeného rozhodnutí žalovaného přitom nevyplývá, jaké základní zájmy společnosti měl žalobce svým jednáním ohrozit, ani to, v čem žalovaný spatřuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, což ve vztahu k ustanovení § 68 správního řádu způsobuje nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce zdůraznil, že žalovaný závěr o tom, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, odůvodnil tím, že pobýval na území ČR nelegálně, přestože byl správně vyhoštěn, za což byl trestním soudem dne 3. 6. 2016 odsouzen a současně argumentoval i odsouzením žalobce k podmíněnému trestu odnětí svobody z roku 2012. Pakliže v odůvodnění rozhodnutí žalovaného absentuje hodnocení povahy a stupně nebezpečnosti jednání žalobce, které dle žalovaného zakládá důvod se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, nelze je považovat za dostatečné ve smyslu § 68 správního řádu. Žalovaný dle žalobce nikterak nezdůvodnil, v čem konkrétně by údajné ohrožení veřejného pořádku mělo spočívat (jaké základní zájmy společnosti měl ohrozit). Žalobce současně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to zejména na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, v němž soud uvedl, že „*skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR*“ a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2015, č. j. 1 Azs 98/2015-27, z něhož vyplývá povinnost žalovaného náležitě vyhodnotit intenzitu jednání zajišťované osoby, které je považováno za okolnost svědčící o důvodné obavě, že by tato mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek i v případě, kdy jednání, jehož se v minulosti dopustila má trestněprávní dimenzi.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření – alternativ k zajištění uvedených v § 47 zákona o azylu, která je podmínkou zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce má na území ČR rodiče, u kterých by mohl pobývat, pročez není zřejmé, proč by pobyt žalobce na ohlášené adrese nebyl dostatečnou alternativou k zajištění.

Žalobce rovněž namítal nedostatečné odůvodnění délky trvání jeho zajištění, neboť se žalovaný zabýval maximální délkou doby zajištění, namísto stanovení doby přiměřené, nezbytné pro dosažení sledovaného cíle. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je nezbytné žadatele o azyl držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je možné jej v zařízení pro zajištění cizinců držet. Rovněž žalobce poukázal na zmatečnost výpočtu délky zajištění žalobce, neboť sám žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že „*cizincem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu podaná účelově s cílem oddálit jeho vyhoštění z ČR*“, k rozhodnutí o zamítnutí žádosti o azyl pro její zjevnou nedůvodnost je přitom zákonem o azylu stanovena lhůta 30 dnů. Žalobce tedy považuje za zmatečné, že žalovaný při výpočtu doby zajištění žalobce kalkuluje s 90 dny jako s polovinou standardní zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak, dle názoru žalobce, měl stanovit délku zajištění podstatně kratší s tím, že v případě, pokud by se ukázalo, že žádost žalobce není zjevně nedůvodná, by ji mohl přiměřeně prodloužit.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí a zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Trval na tom, že řádně zjistil skutkový stav, aplikoval

pojem „veřejný pořádek“ a své rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. Žalovaný zejména poukázal na to, že z jednání žalobce, podrobně popsáno v odůvodnění rozhodnutí, je zřejmé, že dlouhodobě vědomě a opakovaně porušuje zákonem uložené povinnosti a tímto jasně demonstruje neúctu k právnímu řádu ČR, když neoprávněně pobýval na území České republiky a prokazoval svou totožnost padělanými doklady, a to občanským průkazem Bulharska, znějícím na jméno I. D., nar. „X“, st. přísl. Bulharsko a rovněž řidičským průkazem na jméno I. D. M., nar. „X“ (tyto předložil dne 1. 6. 2016 při pobytové kontrole ve „X“, hlídce Policie ČR), které si za tímto účelem obstaral, ačkoliv mu bylo rozhodnutím Policie ČR ze dne 27. 5. 2015, č. j. KRPA-352285-20/ČJ-2014-000022, které nabylo právní moci dne 10. 6. 2015, uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku a zároveň stanovena lhůta 30 dnů pro vycestování. Jednání žalobce včetně nerespektování správního rozhodnutí o vyhoštění, nevycestování z území ČR a další neoprávněný pobyt na území ČR, dle žalovaného odůvodňuje závěr o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek, když nebezpečnost jednání žalobce byla potvrzena i tím, že příslušný státní zástupce dne 1. 6. 2016 vydal souhlas se zadržením žalobce a vedením zkráceného přípravného řízení pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), v souběhu s přečinem padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku. Žalovaný přitom poukázal na to, že jeho závěry byly dále podloženy skutečností, že žalobce porušoval právní předpisy ČR opakovaně a lze důvodně očekávat pokračování tohoto jeho jednání, když i z opisu z evidence rejstříku trestů vyplývá, že žalobce byl na území ČR opakovaně pravomocně odsouzen, a to rozsudkem Okresního soudu v Nymburce, ze dne 30. 4. 2012, sp. zn. 3T 3/2012, pro trestný čin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 a odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 2 roky s podmíněným odkladem a trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9, ze dne 3. 6. 2016, sp. zn. 104T 17/2016, k trestu vyhoštění na dobu 3 let pro spáchání přečinu maření úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Žalovaný poukázal na to, že podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují důvodné obavy, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a tyto obavy byly v případě žalobce dány. Žalovaný totiž zjistil konkrétní skutečnosti, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí ohrožení zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respektu k právnímu řádu, včetně pobytových právních předpisů, když žalobce opakovaně, vědomě porušoval platné právní předpisy a ignoroval rozhodnutí státních orgánů, což lze považovat za nebezpečí pro veřejný pořádek, který lze ztotožnit s dodržováním právních norem či dalších pravidel společenského chování, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno (k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 Azs 193/2015).

Žalovaný dále uvedl, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu byla předběžně vyhodnocena jako účelově podaná, neboť byla podána až po několikaletém nelegálním pobytu žalobce na území ČR, po jeho zajištění za účelem správního vyhoštění a po umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobce a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu České republiky. Poukázal na vlastní vyjádření žalobce, že si byl vědom uložení správního vyhoštění a povinnosti z území ČR vycestovat, avšak současně prohlásil, že ani v současnosti nemá v úmyslu z ČR vycestovat, když zde má rodiče a bratra.

Žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce zvažoval možné alternativy zajištění dle § 47 zákona o azylu a odkázal na str. 4 odůvodnění svého rozhodnutí, kde rovněž uvedl svůj závěr o tom, že uplatnění těchto opatření by nebylo dostatečně účinné, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Žalovaný připomněl, že žalobce si obstaral padělané doklady za úplatu již v roce 2014 a od té doby je používal v úmyslu klamat státní orgány. Žalovaný z výše uvedených skutečností došel k závěru, že uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu by v případě žalobce nebylo účinné.

Stanovení doby zajištění na 110 dnů bylo, dle žalobce, řádně zdůvodněno na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl zcela konkrétní okolnosti případu (předpokládaná délka řízení, včetně případného soudního přezkumu), které vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci. Žalovaný zdůraznil, že v odůvodnění, jednoznačně vyjádřil závěr, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu, ač byla předběžně posouzena jako účelově podaná, nelze považovat za zjevně nedůvodnou s ohledem na její zdůvodnění žalovaným obavou z jeho ohrožení ze strany věřitelů a údajným probíhajícím konfliktem v Arménii.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, ze dne 3. 6. 2016, č. j. KRPA-210926-20/ČJ-2016-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný dne 10. 6. 2016 vydal rozhodnutí, č. j. OAM-66/LE-DR01-LE05-PS-2016, dle kterého je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v ZZC do 24. 9. 2016. Z obsahu shora uvedeného rozhodnutí Policie ČR o zajištění žalovaný konstatoval, že žalobce dne 1. 6. 2016 hlídce Policie ČR předložil padělaný občanský průkaz Bulharska, č. „X“, znějící na jméno I. D., nar. „X“ a řidičský průkaz Bulharska, č. „X“, znějící na jméno I. M. D., nar. „X“. Teprve po provedení odborného zkoumání dokladů, s jehož výsledky byl konfrontován, žalobce přiznal svou totožnost a v součinnosti s Policií ČR předložil pravý cestovní doklad Arménie, č. „X“, z něhož byla ověřena jeho skutečná totožnost. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že jmenovaný pobývá na území ČR neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu či víza a je veden v evidenci nežádoucích osob od 10. 6. 2015 do 11. 7. 2016. Dále bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 27. 05. 2015, č. j. KRPA-352285-20/ČJ-2014-000022, které nabylo

právní moci dne 10. 06. 2015, Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Odbor cizinecké policie uložila žalobci správní vyhoštění na dobu 1 roku se současným stanovením 30 denní lhůty k vycestování. Z tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce do ČR přicestoval dne 14. 3. 2009 na vízum nad 90 dnů za účelem zaměstnání s platností od 9. 2. 2009 do 31. 8. 2009 a následně zde legálně dlouhodobě pobýval za účelem zaměstnání. Naposledy žalobce žádal o prodloužení dlouhodobého pobytu dne 16. 8. 2011, řízení o této jeho žádosti bylo pravomocně zastaveno dne 4. 3. 2014. Dále z tohoto vyplývá, že žalobce v květnu 2015 uváděl, že nemá zdravotní pojištění ani stálé zaměstnání, ale pracuje brigádně, matka žalobce dubnu 2015 jako svědkyně do protokolu uvedla, že žalobce brigádně pracuje a finančně jí vypomáhá. Dále ze správního spisu vyplývá (opis z evidence rejstříku trestů), že žalobce byl dne 30. 4. 2012 pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 3T 3/2012, pro trestný čin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 a odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 2 roky s podmíněným odkladem a dne 3. 6. 2016 pravomocným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 104T 17/2016, odsouzen k trestu vyhoštění na dobu 3 let pro spáchání přečinu maření úředního rozhodnutí a vykazání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Dle vlastního vyjádření žalobce na území ČR pobývá již od roku 2008, kdy přicestoval s platným cestovním pasem na pracovní vízum. V roce 2014 si za úplatu 2000,- Euro obstaral padělaný občanský a řidičský průkaz Bulharska. Žalobce potvrdil, že si byl vědom toho, že byl v květnu 2015 vyhoštěn, ale z ČR nechtěl vycestovat, neboť zde chtěl zůstat s rodinou (rodiče a bratr). Žalobce rovněž uvedl, že neměl kam odjet, přestože současně uváděl, že má již několik let přítelkyni a dva nezletilé syny, kteří žijí na Ukrajině, kam jim žalobce posílá finanční prostředky, které vydělá na příležitostných brigádách. Dne 6. 6. 2016 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil obavou z vojenského konfliktu v Arménii (resp. ze svého odvedení do armády) a z výhrůzek věřitele jeho otce. Poukázal i na své rodinné poměry, s tím, že musí pečovat o své nemocné rodiče, kteří žijí v ČR a finančně pomáhat svým dětem, které žijí s matkou na Ukrajině.

Na základě shora uvedených skutečností měl žalovaný za prokázané, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek ČR, který již opakovaně narušil a že do budoucna existují důvodné pochybnosti o žalobcově respektování rozhodnutí správních orgánů.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, bez platného cestovního dokladu, nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, obstaral si padělaný doklad totožnosti, kterým se prokazoval Policii ČR, čímž se pokoušel oklamat státní orgány, byl pravomocně odsouzen pro spáchání přečinu maření úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když již v roce 2012 byl pravomocně odsouzen pro trestný čin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 a odst. 3 trestního zákoníku. Soud proto konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly dostatečně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedeně jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně, a nelze současně uplatnit zvláštní opatření ve smyslu rozhodnutím ministerstva uložené povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Soud v této věci konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku.

Ve správním řízení přitom bylo prokázáno, že žalobce dlouhodobě a různým způsobem (včetně jednání, které bylo shledáno trestným činem) porušoval platné právní předpisy ČR a z jeho vyjádření je zřetelný úmysl v tomto jednání pokračovat. Jak přitom vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v případech, kdy intenzita porušování právního řádu má trestněprávní dimenzi (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013-62, ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013-39, a ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45).

Při posuzování chování cizince, a to i ve vztahu k posouzení případné účinnosti zvláštních opatření musí ministerstvo vycházet zejména z předchozího jednání cizince, tj. i z případné kumulace více jeho protiprávních jednání (např. v daném případě: předchozí trestná činnost na území ČR, nerespektování správních rozhodnutí, opatření si padělaného dokladu a jeho užívání, výkon práce bez povolení) a zohlednit tak intenzitu uvedených protiprávních jednání ve vzájemném souběhu, který může svou celkovou intenzitou dosahovat podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44, ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 56/2012-66), a ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As 82/2012-42). Správní orgán hodnotí na základě předchozího chování cizince jeho subjektivní vztah k povinnostem vyplývajícím z právních předpisů a pravomocných rozhodnutí orgánů veřejné moci, který může být jedním z předpokladů posouzení jednání jako aktuálního a dostatečně závažného ohrožení zájmů společnosti, včetně zájmu na řádném fungování veřejné správy ve věcech pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2014, č. j. 2 Azs 96/2014-33), a současně reálnosti předpokladu součinnosti cizince se správními orgány v řízení o azylu, jinak řečeno účinnosti případných zvláštních opatření.

V daném případě žalobce nejenže opakovaně zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně a následně nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, opatřil si padělaný doklad totožnosti, ale opakovaně porušoval i normy upravující zaměstnanost, neboť jak sám uvedl, vykonával nelegální práci (srov. § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) a nebyl zdravotně pojištěn, tohoto protiprávního jednání se žalobce dopouštěl, přestože měl zkušenost s důsledky porušování právního řádu, když byl již v dubnu 2012 odsouzen za úmyslný trestný čin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 24 měsíců s podmíněným odkladem (pozn. soudu – amnestován 1. 1. 2013). O závěrech žalovaného o společenské nebezpečnosti žalobce (resp. jeho jednání) přitom nemůže být pochyb, když tato byla shledána i Obvodním soudem pro Prahu 9, který jej trestním příkazem ze dne 3. 6. 2016 vydaným pod sp. zn. 104 T 17/2016 uznal vinným z trestného činu maření úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a uložil mu trest vyhoštění na dobu 3 let. Ani individuální okolnosti života žalobce, jak je sám popsal, tedy to, že v České republice žijí jeho rodiče a mladší bratr, které podporuje z finančních prostředků, které si obstarává výhradně nelegální prací, nemůže být zárukou, že by žalobce v porušování právních norem České republiky nepokračoval.

Ze shora popsaného jednání žalobce je přitom zřejmé, že se žalobce důsledkům rozhodnutí státních orgánů České republiky dobrovolně podrobit nechce [neopuštění území ČR, obstarání si padělaných dokladů a jejich aktivní užívání]. Rovněž celkovou dobou nelegálního pobytu žalobce implicitně vyjádřil neochotu respektovat právní řád a pravomocná rozhodnutí příslušných státních orgánů. Za ve věci podstatné soud považuje to, že si žalobce byl svého protiprávního jednání vědom a navzdory tomu neučinil žádné legální kroky, jimiž by svou situaci legálně řešil, ačkoliv mu nebylo zatěžko vynaložit nemalé finanční prostředky k obstarání padělaného dokladu. Žalobce prokazatelně s orgány ČR nespolupracoval, naopak tyto vědomě klamal, když se prokazoval padělanými doklady, které si za tímto účelem opatřil. Výše popsané jednání žalobce ve svém souhrnu jednoznačně deklaruje hrubý nerespekt žalobce k právnímu řádu ČR a rozhodnutí státních orgánů, a tento nemůže být zhojen

osobními poměry žalobce a současně vylučuje možnost uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu, když je zřejmé, že již v minulosti žalobce opakovaně a dlouhodobě nerespektoval státní orgány ČR a jejich rozhodnutí a v pokračování v tomto jeho jednání mu fakticky zabránilo až jeho zajištění v ZZC.

Soud tak dospěl k závěru, že se žalovaný, přes jistou schematičnost odůvodnění a při absenci konkrétního vyhodnocení důvodů neúčinnosti jednotlivých opatření - alternativ zajištění, v ještě akceptovatelném rozsahu zabýval i možností využití zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, když ze skutkových okolností případu vyplývá, že podmínky pro zajištění žalobce byly dány (pozn. soudu – společenskou nebezpečnost jednání žalobce shledal i trestní soud). Žalovaný vycházel správně z toho, že žalobce nerespektoval povinnost vycestovat z území ČR, ani po té, co mu tato povinnost byla uložena správním rozhodnutím, naopak státní orgány ČR aktivně klamal, když si opatřil padělaný cestovní doklad, jímž se několik let prokazoval. To, že důsledky svého dlouholetého nelegálního pobytu žalobce řešil další protiprávní činností (nelegální práce, opatření a používání padělaného cestovního dokladu), nikoliv alternativou v podobě vycestování z území, je tak skutečností, kterou žalovaný vyhodnotil v souladu se zákonem.

Žalobcem uváděné vazby na ČR soud, stejně jako žalovaný, nepovažuje za tak silné, aby bez dalšího důvodně zakládaly závěr o účinnosti zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, když jeho způsob života (občasná práce na různých stavbách, společné soužití s rodiči a mladším bratrem, schopnost obstarat si padělané doklady a tyto následně aktivně používat), zjevně nemohou být překážkou případné nedostupnosti žalobce v azylovém řízení. Z uvedených důvodů lze potvrdit závěr žalovaného, že v případě žalobce existují důvodné pochybnosti, že zvláštní opatření (uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené) by byla zřejmě účinná.

Další otázkou, kterou soud řešil, byla přiměřenost a odůvodněnost doby zajištění žalobce v ZZC. I když se určení délky zajištění v ZZC pohybuje v mezích správního uvážení, musí být z rozhodnutí seznatelná úvaha správního orgánu, na základě které byla délka zajištění stanovena. V souzené věci žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v ZZC do 24. 9. 2016, tedy v délce 110 dnů. Při stanovení délky zajištění žalobce v daném řízení vycházel správní orgán z předpokládané délky řízení o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to 90 dnů, dále kalkuloval s případnou podanou žalobou proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně a připočetl 15 dnů a přiměřenou dobou potřebnou pro doručování v soudním řízení 5 dnů. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně a srozumitelně odůvodnil stanovenou dobu zajištění. Doba 110 dnů je přiměřená a přezkoumatelně odůvodněná, přičemž správní orgán zdůraznil svou povinnost dodržet maximálně zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Soud nesdílí názor žalobce, že tato doba byla zcela formálně a účelově stanovena. Žalovaný má při stanovení délky doby zajištění možnost vycházet toliko z předpokládané a praxí ověřené doby řízení. Samozřejmě, že může dojít v jednotlivých případech k odchylkám, nicméně to žalovanému v době rozhodování o zajištění není známo. Naopak žalovaný nemůže předjímat, že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle ust. § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu, zejména když žalobce odůvodnil svou žádost obavou z ohrožení života v domovské zemi. Pro úplnost soud dodává, že stanovení délky zajištění nijak nezbavuje žalovaného povinnosti vyplývající z ust. § 46a odst. 9 zákona o azylu, zkoumat po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění, zda důvody vydání tohoto rozhodnutí trvají.

Soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že napadené rozhodnutí není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, netrpí ani tvrzenou nezákonností a v nutném rozsahu, byť s výhradou, kterou soud shora vysvětlil, splňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem ad I. rozsudku zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. července 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová